

Такива забележници могат да се направят доста не само на Андреева, но и на всеки добър артист. Безсъмнено, той беше талантлив и упорит в работата си и затуй смело скъсваше с много уродливи и костенели форми в българското театрално изкуство.

Може решително да се каже: Б. Андреев беше вече почти приключил с провинциалното си актьорско минало. Предстоеше му да надвие въ себе си още някои неособено силни и ярки прѣчки: стѣсненнето и слабия лѣхъ отъ театралничене. Неговата игра понѣкога страдаше отъ прекаленитѣ спирачки на стѣсненнето и отъ нѣкогашния душевенъ смутъ, които не даваха просторъ на творческото му въображение. Това накърняваше художествената цѣлостъ на образа — тукъ-тамъ се прекъсваше вътрешната жизнена нишка и се отваряха празноти въ играта, които нарушаваха впечатлението на изискания зритель отъ общия обликъ на изобразяваното лице. Но за щастие на артиста, такива прояви изпѣкваха твърде рѣдко, защото той продължително бѣ водилъ борба съ тѣзи свои недостатѣци. Б. Андреевъ бѣше преодолѣлъ много отъ тѣхъ — нему предстоеше още едно стѣпало, за да влѣзе въ групата на артиститѣ на истинското творчество.